

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10CoCsp/43/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5124203506
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Varga
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:5124203506.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Erika Vargu a členov senátu – sudcov JUDr. Martiny Mochnáčovej a JUDr. Róberta Urbana, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpený spoločnosťou Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava, proti žalovanej: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C., D. XXXX/XX, právne zastúpená spoločnosťou LEGALINK s.r.o., so sídlom Bratislava, Mlynské Nivy 53, o zaplatenie 2.834,44 eur s príslušenstvom, na základe odvolania žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 45Csp/39/2024-318 zo dňa 13. júna 2024 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) okresný súd (ďalej v texte aj ako súd prvej inštancie) žalobu žalobcu zamietol.

2. Východiskovo uviedol, že v danej veci na základe dovolania žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky svojim uznesením č. k. 5Cdo/128/2022 zo dňa 30. januára 2024 zrušil rozsudok Krajského súdu v Žiline z 31. januára 2022 sp. zn. 10CoCsp/58/2021 a rozsudok Okresného súdu Žilina z 13. júla 2021 č. k. 13Csp/49/2020-178 a vec vrátil Okresnému súdu Žilina na ďalšie konanie, keď konštatoval, že nie je možné považovať za správny právny názor odvolacieho súdu (a tiež súdu prvej inštancie), že v spotrebiteľských vzťahoch premlčacia doba celého zosplatneného dlhu plynie od zročnosti nespĺnenej splátky, kvôli ktorej veriteľ využil svoje právo žiadať predčasné splatenie. V tejto súvislosti vyslovil záver, že podľa § 103 Občianskeho zákonníka plynie pri strate výhody splátok premlčacia doba celého zvyšného dlhu už od splatnosti splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatný celý dlh. Inak je tomu ale pri strate výhody splátok v spotrebiteľských vzťahoch, v ktorých podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (všeobecne) začne premlčacia doba plynúť prvý deň nasledujúci po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh za podmienky, že v lehote uvedených 3 mesiacov od omeškania uplynula tiež 15-dňová lehota na upozornenie spotrebiteľa. Až vtedy sa totiž môže veriteľ s úspechom obrátiť na súd po prvýkrát (§ 101 Občianskeho zákonníka) (R 29/2023).

3. Následne, po opätovnom prejednaní veci súd prvej inštancie za nesporné ustálil, že právny predchodca žalobcu a žalovaná uzatvorili dňa 21.7.2015 zmluvu o spotrebiteľskom úvere označenú ako zmluva o spotrebiteľskom E. Expres úvere č. 1011 4013 15RSU, na základe ktorej (zmluvy) bol žalovanej poskytnutý bezúčelový klasický spotrebiteľský úver

vo výške 2.700 eur za pevnú úrokovú sadzbu vo výške 11,90 % ročne, pričom boli dohodnuté mesačné splátky vo výške 52,65 eur s termínom splatnosti prvej splátky 21.8.2015, ďalšie splátky splatné vždy 21. dňa v tom ktorom mesiaci s konečnou splatnosťou úveru 21.7.2021 pričom počet splátok bol dohodnutý na 72.

4. Žalovaná v dohodnutých lehotách splátky nesplácala, z ktorého dôvodu ju právny predchodca žalobcu listom označeným ako posledná výzva pred zosplatením vyzval na úhradu čiastky ku dňu 24.12.2016 vo výške 393,82 eur a upozornil ju, že v prípade nevyrovnania týchto záväzkov môže byť predmetný úver vyhlásený za predčasne splatný. Táto výzva (zo dňa 25.12.2016) bola vrátená právny predchodcovi žalobcu ako nevyzdvihnutá v odbernej lehote. Dňa 3.2.2017 vyhlásil právny predchodca žalobcu predmetný úver za predčasne splatný. Toto vyhlásenie prevzala žalovaná 14.2.2017

5. Okresný súd v tejto spojitosti konštatoval, že z výzvy právneho predchodcu žalobcu učinenej podľa § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka (ďalej aj ako OZ) dňa 25.12.2016 vyplýva, že právny predchodca žalobcu v tejto výzve iba uviedol, že žalovaná mešká so splátkami.

Vo výzve je uvedená iba celková výška omeškania v sume 393,82 eur. Jednoznačne teda v tejto výzve absentuje uvedenie konkrétnej splátky, s ktorou bola žalovaná v omeškaní.

6. Podľa súdu prvej inštancie výzva prezumovaná v ustanovení § 53 ods. 9 OZ je jednostranným právnym úkonom, ktorý z hľadiska jeho určitosti musí obligatórne obsahovať špecifikáciu (identifikáciu) splátky, s ktorou je spotrebiteľ (v prejednávanej spore žalovaný) v omeškaní, a ktorá zakladá dôvod na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru. Bez uvedenia tejto identifikácie nie je možné následne preskúmať splnenie podmienok na uplatnenie práva na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru a platnosť tohto úkonu.

7. Okresný súd preto s odkazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 2Cdo/266/2000, 7Cdo/26/2017, 4Cdo/75/2020) uzavrel, že z hľadiska obsahu predmetná výzva nespĺňa náležitosti kvalifikovanej výzvy, nakoľko neobsahuje špecifikáciu (identifikáciu) splátky, s ktorou bola žalovaná v omeškaní. Posudzované zosplatenie úveru

v je preto neplatné, v dôsledku čoho žalobca nie je nositeľom aktívnej legitímácie vo vzťahu k uplatnenej pohľadávke, keďže v zmysle ust. § 92 ods.8 Zákona o bankách, môže banka postúpiť iba splatnú pohľadávku. Pre nadbytočnosť sa už nezaoberal námietskou premlčania vznesenou žalovanou.

8. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods.1 CSP tak, že procesne úspešnej žalovanej priznal nárok na ich náhradu v plnom rozsahu.

9. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny v podobe vyhovievania žalobe v plnom rozsahu.

10. Primárne rozsudku vytykal nepreskúmateľnosť a zmätočnosť, nakoľko v právnej úprave, t. j. v ust. 53 ods. 9 OZ, sa ani teraz, ani v minulosti, explicitne neuvádza povinnosť veriteľa uviesť splátku, so zaplatením ktorej je dlžník v omeškaní (a teda pre nezaplatenie ktorej môže dôjsť k predčasnému zosplateniu úveru). Závery okresného súdu sú o to prekvapivejšie, že v predmetnej veci už aj dovolací súd (Uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/128/2022 z 30.1.2024) pomerne detailne posudzoval predmetné ustanovenie § 53 ods. 9 OZ, pričom žiadnu takúto povinnosť veriteľa (explicitná povinnosť veriteľa uviesť splátku, pre ktorú veriteľ zospláťuje) nekonštatoval.

11. Odvolateľ v danej súvislosti zdôraznil, že predmetnú právnu otázku už Najvyšší súd SR zodpovedal v prospech výkladu žalobcu, konkrétne v rámci uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Cdo/123/2022 z 30.1.2024 podľa ktorého : „Dovolací súd sa nestotožňuje

s názorom, ktorý prezentovali dovolatelia, že špecifikácia splátky, pre ktorú dochádza k zosplateniu, by mala byť podmienkou platnosti predčasného zosplatenia dlhu. Žiadnu takúto povinnosť (uviesť v zosplatení konkrétnu splátku) zákon veriteľovi neukladá“. Okrem toho, Najvyšší súd SR posudzoval podmienky platnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti pri spotrebiteľských úveroch aj v súvislosti s inou právnou otázkou – premlčaním (napr. uznesenie z 29. novembra 2022, sp. zn. 7Cdo/268/2020), kde nedospel k právnemu záveru, podľa ktorého by musela byť výzva podľa § 53 ods. 9 OZ kvalifikovaná v tom zmysle, že by musela uvádzať splátku, pre ktorú veriteľ plánuje v budúcnosti zosplatiť úver. Hoci Najvyšší súd Slovenskej republiky v uvedenom rozhodnutí neodpovedal priamo na túto otázku (či je veriteľ v podaní, ktorým sa právo na mimoriadne zosplatenie uplatňuje povinný uvádzať, pre ktorú konkrétnu splátku pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pohľadávky), zastal podľa názoru žalobcu právny názor, že vymedzenie splátky, pre nesplnenie ktorej dochádza k uplatneniu uvedeného práva veriteľom nie je náležitosťou takéhoto právneho úkonu.

12. Podľa žalobcu je podstatnou právnou skutočnosťou v čase vyhlásenia splatnosti výlučne to, či veriteľ mal splnené podmienky pre vyhlásenie splatnosti podľa oboch dotknutých ust. § 53 ods. 9 OZ ako aj § 565 OZ, pričom v tomto konkrétnom prípade nebolo sporné, že tieto podmienky splnené boli. Špecifikácia splátky by bola o. i. nadbytočná – keďže z platnej právnej úpravy a aktuálnej rozhodovacej praxe NS SR jednoznačne vyplýva, že vždy môže ísť len o splnenie jednej konkrétnej vymedzenej splátky pre nesplnenie ktorej veriteľ zosplatnil celý úver.

13. Odvolateľ tiež pripomenul, že podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR z 27. mája 2020, sp. zn. 4Cdo 9/2017: „Podľa ústavnne konformného výkladu je preferovaná platnosť pred neplatnosťou právneho úkonu (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 242/07.“ Ak sú podmienky pre vyhlásenie splatnosti v čase vyhlásenia splatnosti splnené, súd nemá vytvárať priestor pre viacstranné výklady, prílišne formalizovať súkromnoprávny vzťah medzi dlžníkom a veriteľom a už vonkoncom nemá preferovať výklad smerujúci k neplatnosti právneho úkonu (vyhlásenia splatnosti).

14. Osobitne žalobca poukázal na skutočnosť, že v predmetnej výzve podľa § 53 ods. 9 OZ je číselne vyjadrené, s ktorými splátkami (v akej výške) bol žalovaný v omeškaní ku dňu jej vyhotovenia. Ak výzva zo dňa 25.12.2016 uvádza ku dňu 24.12.2016 dlžnú sumu vo výške 393,82 eur a zmluvne dohodnutá splátka bola vo výške 52,65 eur mesačne, potom je jednoduchým matematickým prepočtom zrejmé, že k 24.12.2016 bol žalovaný v omeškaní s plnením najmenej 7-ich splátok (393,82/52,65) – napokon, kto iný, ako samotný dlžník najlepšie vie, kedy prestal splácať úver (s ktorou splátkou sa dostal do omeškania). Okrem toho, aj samotná výzva konkrétne uvádza, že dlžník je v omeškaní s plnením viac ako 3-och splátok. Žalobca zároveň súdu doručil platobnú históriu (výpis z úveru) ako aj špecifikáciu nároku. Ak však súd vyžaduje aj uvedenie toho „ktorá splátka zakladá dôvod na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru“, tak toto uvedenie zo strany veriteľa je nie len nadbytočné a ničím nevyžiadané, ale aj nelogické, nakoľko veriteľ nie je automaticky povinný vyhlásiť mimoriadnu splatnosť po odoslaní výzvy podľa § 53 ods. 9 OZ. Vyhlásiť mimoriadnu splatnosť je právom veriteľa (nie povinnosťou). Môže sa teda rozhodnúť vyhlásiť splatnosť aj neskôr, pričom jeho právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť sa mu obnovuje každou ďalšou omeškanou splátkou, s ktorou je dlžník v omeškaní po dobu dlhšiu ako 3 mesiace.

15. Z textu predložených výziev je zrejmé, že nimi postupca žiadal úhradu dlžnej sumy – v prípade zosplatňujúcej výzvy úhradu celej dlžnej sumy, s vyšpecifikovaním všetkých podstatných platobných (a iných) údajov. Keďže k postúpeniu došlo viac ako 90 dní po tej-ktorej výzve (konkrétne vo vzťahu k zosplatňujúcej viac ako 2 roky), žalobca považuje splnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách za nesporné a preukázané.

Z uvedeného vyplýva, že nie je potrebné, aby veriteľ realizoval v súvislosti so zosplatnením a postúpením pohľadávky dve samostatné výzvy (jednu podľa § 565 OZ resp. § 53 ods. 9 OZ a druhú podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách), t. j. postačuje aj len jediná výzva.

16. Je podľa odvolateľa tiež evidentné, že dovolací súd ako najvyššia súdna autorita nadväzuje na svoje predchádzajúce rozhodnutia v tejto právnej otázke, preto rozhodnutie pojednávajúce o „samostatnej“ výzve pred postúpením možno považovať za ojedinelé,

na ktoré už dovolací súd viac nenadviazal. Logickým výkladom by bolo možné dospieť

k záveru, že sa musí jednať o výzvu na sumu, ktorú banka zamýšľa postúpiť na tretí subjekt.

V zosplatňujúcej výzve pritom pôjde vždy o celú dlžnú pohľadávku banky titulom úverového vzťahu. Z uvedeného hľadiska potom nič nebráni tomu, aby sa za výzvu podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách považovala aj výzva, ktorou sa vyhlasuje predčasná splatnosť úveru a ktorou sa zároveň vyzýva na úhradu celej dlžnej sumy. Posledným kritériom tak zostáva zachovanej tzv. ochrannej lehoty nepretržitého omeškania viac ako 90 kalendárnych dní

so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, pričom opätovne „čo len časti svojho peňažného záväzku“ nasvedčuje záveru, že aj výzva pred zosplatnením podľa § 53 ods. 9 OZ bude spĺňať kvalifikačné kritérium pre splnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Výzvou v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách môže byť aj oznámenie

o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru za predpokladu, že dlžník mal objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom takéhoto adresovaného jednostranného právneho úkonu (§ 45 ods. 1 OZ). V konaní bolo zároveň nesporne preukázané, že žalovaný túto objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom predmetnej výzvy mal, keďže mu bola doručená do vlastných rúk prostredníctvom na to výslovne splnomocneného splnomocnenca (účinky doručenia do vlastných rúk sú zachované).

17. V písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu žalovaná uviedla, že sa stotožňuje so závermi napadnutého rozsudku.

18. Poukázala na viaceré rozhodnutia odvolacieho a dovolacieho („V prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ, pre platný úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby v tomto zosplatnení presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne zosplatnil celý dlh.“ - Rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo/2/2023 z 25.1.2024) súdu z ktorých vyplýva, že povinnosť špecifikácie splátky sa dotýka nielen (i) výzvy podľa § 53 ods. 9 OZ a (ii) výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, ale aj (iii) oznámenia veriteľa, ktorým vyhlasuje mimoriadnu splatnosť úveru.

19. V následnom písomnom stanovisku žalobca na podporu svojich tvrdení poukázal na ďalšie rozhodnutia krajských súdov SR.

20. Napokon v poslednom vyjadrení žalovaná uviedla, že v danom prípade žiadna z výziev predložená žalobcom v tomto konaní nespĺňa požiadavku tzv. kvalifikovanej výzvy. Z uvedeného dôvodu je zosplatnenie, ako aj následne postúpenie pohľadávky na žalobcu neplatné. Odhliadnuc od toho uplatnený nárok je premlčaný.

21. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie podala subjektívne legitimovaná strana sporu (§ 359 CSP), v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 379 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

22. Úvodom sa žiada vymedziť, že odvolateľom citované rozhodnutia iných krajských súdov nie sú pre súdy konajúce v prejednávacom prípade záväzné (§ 193, eventuálne § 455 CSP). Zároveň nepredstavujú ani ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít v zmysle článku 2 ods. 2 základných princípov CSP.

23. Ďalej platí, že žalobcom až v odvolaní prezentovaný matematický výpočet (bod 14 tohto odôvodnenia), z ktorého má vyplývať, že žalovaná bola v omeškaní s plnením najmenej 7 splátok, je z procesného hľadiska neakceptovateľnou novotou (§ 366 CSP).

24. Evidentne floskuloidnou je odvolacia námietka o arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Dôkazom toho je samotné odvolanie, ktoré polemizuje so závermi súdu prvej inštancie. Tie (závery/dôvody) by však v prípade arbitrárneho rozhodnutia mali (logicky) absentovať. Odvolateľ teda/tak zamieňa svoj subjektívny nesúhlas so závermi súdu s ich (údajnou) neexistenciou.

25. Následne, už z vecného hľadiska platí, že podstatou/zmyslom aplikovanej normy je vytvorenie možnosti pre spotrebiteľa/dlžníka predísť eventualite predčasného zosplatnenia jeho dlhu (a tým vyvolanej strate výhody splátok) a to tak, že zaplatí konkrétnu splátku, s ktorou je v omeškaní viac ako 3 mesiace. Z uvedeného možno vyvodit' jediný akceptovateľný záver a to nevyhnutnosť presnej/nezameniteľnej identifikácie (vo výzve) splátky, na ktorú sa viažu tak zásadné právne dôsledky/účinky, akými sú nástup mimoriadneho zosplatnenia a začiatok plynutia premlčacej doby. Opísané vyplýva aj z textácie relevantnej normy – najskôr po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplacením splátky, resp. keď veriteľ svoje právo na predčasné zosplatnenie môže využiť len do splatnosti ďalšej splátky (pre určenie ktorých skutočností, t. j. uplynutia 3 mesiacov, resp. ďalšej splátky, je logicky nevyhnutné primárne poznať, ktorá splátka je tá „predchádzajúca“/relevantná). Spornosť/nejasnosť v týchto otázkach (určenia rozhodného momentu) je totiž v zjavnom rozpore s princípom právnej istoty (na strane spotrebiteľa).

26. Neudržateľným je preto odvolateľovo bagatelizovanie („kto iný, ako samotný dlžník najlepšie vie, kedy prestal splácať úver“) vymedzenia (tej) splátky, pre ktorú má dôjsť k zosplatneniu. Takýto výklad by totiž skutočne oslaboval možnosť dlžníka odvrátiť zosplatnenie a následné postúpenie pohľadávky. V zmysle druhej vety § 92 ods. 8 zákona o bankách totiž dlžník môže odvrátiť postúpenie pohľadávky, resp. vylúčiť možnosť využitia tohto oprávnenia bankou, ak zaplatí omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane príslušenstva. Nadväzne je zodpovedajúce účelu zákona od veriteľa/banky požadovať, aby dotknutá výzva obsahovala presné uvedenie splátky, od ktorej sa mimoriadne zosplatnenie odvíja. Inak (ako je tomu i v súdnej veci) výzva na zaplatenie nie je dostatočne kvalifikovaná, na základe čoho jej nie je možné priznať relevanciu vo vzťahu k splneniu podmienok podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z.

27. Práve opísané dôvody súčasne vylučujú, že by sa dotknuté rozhodnutie dostalo do rozporu (ako to naznačuje odvolateľ) s preferenciou výkladu právneho úkonu (tu mimoriadneho zosplatnenia) v prospech jeho platnosti. Ani tento – inak nepopierateľne akceptovaný/relevantný princíp,

v zmysle ktorého neplatnosť nemá byť zásadou ale výnimkou – totiž nemôže automaticky (bez ďalšieho) viesť k vylúčeniu (fakticky obsolentnosti) právnej úpravy normujúcej neplatnosť právnych úkonov, o to viac, že v danej veci ide o spor s ochranou slabšej strany (§ 290 a nasl. CSP). V osobitostiach súdnej veci potom platí, že sumár/súhrn (vyššie) pomenovaných úvah umožňuje s dostatočnou mierou istoty konštatovať neplatnosť posudzovaného právneho úkonu. Absenciu špecifikácie/vymedzenia rozhodnej splátky totiž považuje odvolací súd, v zhode s názorom okresného súdu, za kvalifikovaný deficit právneho úkonu veriteľa, spôsobujúci jeho neurčitost'/neplatnosť.

28. Taktiež na konštatovaných/určujúcich záveroch nič nemení odvolateľom akcentované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/123/2022. Odhliadnuc od ojedinelosti tam prezentovaného záveru, označené rozhodnutie neponúka žiadne vysvetlenie (okrem konštatovania, že explicitne táto povinnosť zo zákona veriteľovi nevyplýva), prečo konkretizácia určujúcej splátky postráda právnu relevanciu (ktorá vyplýva z vyššie rozoberaných hľadísk), resp. neobsahuje úvahu spôsobilú vyvrátiť doterajšiu aplikačnú prax súdov (napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo/224/2021, resp. 5Cdo/2/2023), ktorá pre účely ustálenia rozhodného momentu (pre beh premlčacej doby, resp. pre zosplatenie) vychádza z konkrétnej splátky.

29. Nakoľko odvolacie námietky vymedzené žalobcom, ktorými je odvolací súd viazaný, neboli dôvodné a odvolací súd nezistil ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), v meritórnej/preskúmvanej časti napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny.

30. Žalobca síce odvolaním napadol rozsudok okresného súdu v celom rozsahu, ale vo vzťahu k výroku o trovách prvoinštančného konania nevymedzil žiadnu konkrétnu námietku. Z daného dôvodu potvrdenie posudzovaného rozhodnutia v meritórnej časti, od ktorej je výrok o trovách konania priamo závislý, zakladá vecnú správnosť aj dotknutého bezprostredne podmieneného výroku o nároku na náhradu trov. Len na okraj krajský súd dopĺňa, že okresný súd náležite aplikoval zásadu plného úspechu v spore.

31. Výrok o trovách odvolacieho konania sa riadi § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP (plný procesný úspech žalovanej v odvolacom konaní). O konečnej výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie v zmysle § 262 ods. 2 v spojení s § 251 CSP.

32. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním senátu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Dovolanie je podľa § 420 CSP prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolanie možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k niektorej z uvedených väd. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť zastúpenia advokátom neplatí v prípadoch uvedených v § 429 ods. 2 CSP.